

ξεύροντας νὰ χορεύωσιν ἀξιωματικούς. «Ὁ ἀξιωματικός χρεωστεῖ πάντοτε νὰ ἐκπληροῖ τὸ καθήκον» εἰς τὸν χορὸν τὸ καθήκον ἐπιβάλλει εἰς τὸν προσκεκλημένον νὰ χορεύῃ.» Αὐτὸ εἶνε κατ' οὐσίαν τὸ νόημα τῆς αὐτοκρατορικῆς διαταγῆς.

Ὁ ἕτερος τῶν χρονογράφων τοῦ Univers Illustré παρατηρεῖ εὐτραπέλως τὰ ἐπόμενα :

«Ἡμεῖς οἱ Γάλλοι συνειθίσκαμεν νὰ περιπαίζωμεν πᾶν τὸ προσερχόμενον ἐκ Γερμανίας. Δὲν εὐρίσκω τοῦτο παρᾶξενον ἀφοῦ τὸν πατριωτισμὸν ἕκαστος ἐννοεῖ κατ' ἴδιον τρόπον. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ὁμῶς ταύτην ὀρεῖλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι οἱ λόγοι τοῦ αὐτοκράτορος ἔχουν κἄποιαν σχέσιν μὲ τὴν λογικὴν. Εἰς τοὺς χοροὺς ἐρεθίζονται τὰ νεῦρά μου ἐσάκις βλέπω πλῆθος κομφευσμένων νέων, οἱ ὅποιοι ἀντὶ νὰ χορεύουν σωρεύονται πρὸ τῶν θυρῶν τῶν αἰθουσῶν καὶ τίποτε ἄλλο δὲν κἄνουν παρὰ νὰ κυττάζουν τοὺς ἄλλους χορεύοντας καὶ νὰ ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορίαν. Ἐρωτήσατε τὰς οἰκοδεσποίνας πόσον καθ' ἡμέραν γίνεται ἀραιότερος ὁ ἀριθμὸς τῶν βαλυστῶν. Τοῦ βᾶλς πολλοὶ ἀπέχουν ἐξ ἀγνοίας ἢ μᾶλλον ἐξ ἀδεξιότητος, ἄλλοι δὲ διότι νομίζουν ὅτι καταβιάζεται ἡ ἀξιοπρέπειά των διὰ τὸν ὄγκον τὸν ὅποιον κατέχουν εἰς τὴν κοινωνίαν. Πληρῶνουν ὁμῶς αὐτοὶ ἀκριβὰ τὴν ὑπεροψίαν των, διότι χάνουν σπανίαν εὐκαιρίαν νὰ παρασύρουν εἰς τὸν στρόβιλον τοῦ χοροῦ καὶ νὰ σφίγγουν ἐπὶ τοῦ στήθους θελακτικώτατα πλάσματα τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξίν δὲν ὑπόπτειον κἄν πρὸ πέντε λεπτῶν».

Βουλγάρου ὑπουργοῦ Σταμπούλωφ, ἣν δημοσιεύομεν ἀνωτέρω.

— Πρὸς ὁχύρωσιν τῆς νηϊδὸς Ἑλιγολάνδης ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις ἀνέγραψεν εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1892 τὸ ποσὸν 1395000 μαρκῶν. Αἱ ὅλαι δ' ὁχυρώσεις θ' ἀπαιτήσουν δαπάνην ἐννέα περίπου ἑκατομμυρίων μαρκῶν, ἥτοι δεκαπέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

— Ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Σικάγου τὸ γαλλικὸν πύγμα ὅς κατέχῃ χώρον 13,935 τετραγ. μέτρων.

— Μέχρι τοῦδε τὰ θωρηκτὰ σκάφη ἐπροφυλάσσοντο ἀπὸ τῶν τορπιλλῶν διὰ μεταλλίνου δικτύου ὅπερ ἐξετείνετο περίξ. Ἀλλ' ὑπὸ τινος ναυτικοῦ Ἀγγλοῦ ἐφευρέθη ψαλὶς ἥτις τίθεται πρὸ τῆς τορπιλλῆς καὶ κόπτει τὸ δίκτυον. Τὰ γενόμενα πειράματα ἀπέδειξαν ἐπιτυχεστάτην τὴν ἐφευρέσιν.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν ὁ πληθυσμὸς τῆς Πρωσίας ἀνέρχεται εἰς 29,555,281 κατοίκους, ἐνῶ τῷ 1885 ἀνῆρχετο εἰς 28,318,470.

— Σκύλος σώζων γάταν ! Τὸ ἑκτακτον τοῦτο συνέβη ἐσχάτως ἐν χωρίῳ τῆς Ἀγγλίας. Παιδὲς ἔδεσαν ἐντὸς σάκκου γάταν καὶ τὴν ἐρρίψαν εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ τὴν πνίξωσιν. Ἀλλ' ὁ σκύλος τῆς γάτας σκύλος παρετήρει μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας τὰ γενόμενα. Ἀμα δὲ ὁ σκύλος ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ, ἔπεσεν αὐτὸς κατόπιν, τὸν ἔσωρεν ἔξω, τὸν ἔσχισε μὲ τοὺς ὀδόντας καὶ τοὺς ὄνυχας καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκον θριαμβευτικῶς παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς εὐγνωμονοῦσας γάτας.

— Ἐκ τῆς Ναπολεοντίου στρατιᾶς ἐπιζῶσι μόλις 20, ὧν οἱ 3 τυφλοί. Ἄλλος δὲ ἑκατοντούτης νῦν εἶχεν ἀπολυθῇ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κατὰ τὸ 1814 ὡς φθισικός.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Σταμπούλωφ

Οἱ ἀπανταχοῦ ἀναγνώσται τῆς «Ἑστίας» ἐνδιαφέρονται βεβαίως νὰ γνωρίσωσι τὴν μορφήν τοῦ περιλαλήτου

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος ἀρχαιολόγος Γ. Περρὼ δημοσιεύει ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τοῦ Bulletin de Correspondance Hellénique (Ἰούλιος — Δεκέμβριος 1891) μακρὰν καὶ ἀξιόλογον πραγματείαν περὶ τῶν ἀγγείων τῶν εὐρεθέντων ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Βαφείου τῆς Λακωνικῆς, περὶ ὧν εἶχε κάμῃ καὶ ἄλλοτε λόγον ἡ Ἑστία. Ὁ κ. Περρὼ δεχεται ὅτι τὰ χρυσὰ ταῦτα ἀγγεῖα, ὧν παραθέτει κἀλλίστα καὶ πιστότατα ἀπεικασματα, εἶναι ἀναντιρρήτως προϊόντα ἐγγωρίου τέχνης καὶ ὅχι ἐπίσκατα ἐκ τῆς Ἀνατολῆς. Τὴν γνώμην του στηρίζει καὶ εἰς ἄλλα μὲν ἐπιχειρήματα, μάλιστα δὲ εἰς τὴν λεπτομερῆ εξέτασιν τοῦ τε τεχνικοῦ αὐτῶν ρυθμοῦ καὶ τῆς παραστάσεως αὐτῶν (παραστάσεις ἀγρίων ταύρων). Ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς καὶ δικαίους ἀπονέμει ἐπαίνους εἰς τὸν ἡμέτερον ἀρχαιολόγον κ. Τσουνταν, ὅστις ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς περιφύμους ἐκείνης ἀνασκαφῆς. Ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει γράφει ὁ κ. Lechat περὶ γαλλικῶν εἰδωλίου τῆς Ἀφροδίτης ἀνήκοντος εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ κ. Καραπάνου καὶ ὁ κ. Heuzey περὶ ἰσπανικῶν ἀγαλμάτων ἐλληνοφαινικικοῦ ρυθμοῦ. Πρὶν δὲ τούτων ἐδημοσιεύθησαν αὐτόθι ὑπὸ διαφόρων λογίων καὶ πολλὰ ἐπιγραφαὶ τῆς Κίου (παραλίῳ πόλει τῆς Βιθυνίας), τοῦ Ὠρωποῦ, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Ἀλμυροῦ, τῆς Ἀμοργοῦ καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας. Γράφει δὲ καὶ ὁ ἡμέτερος Π. Α. Παντελίδης ἱατρὸς περὶ τῶν ἀρχαίων θειούχων θεορῶν ἐν Νισύρῳ καὶ ὁ κ. Homolle διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐπιγραφικῆς παρατηρήσεις, ἐξ ὧν τοῦτο μάλιστα κεραδίνομεν, ὅτι μανθάνομεν νέον τοῦ Διὸς ἐπίθετον (ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Μυκόνου) : Ζεὺς Διμερανός.

— Εἰς τοὺς μετόχους τοῦ Φι-
γαρώ, ὅστις ἀνήκει ὡς γνωστὸν εἰς ἐται-
ρίαν, διενεμήθησαν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ὡς
κέρδη καθαρά τῆς ἐπιχειρήσεως 2.198.571
φράγκα, ἤτοι κατ' ἀναλογίαν ἐπὶ τῆς ἀρχι-
κῆς ἀξίας τῶν μετοχῶν 120 σ[ο].

Θεατρικὰ

Ἐπὶ τῇ ἐκατονταετηρίδι τῆς
γεννήσεως τοῦ Ῥοσσίνι τὴν 17/29 Φε-
βρουαρίου παρεστάθη ἐν τῷ Παρισινῷ Μελο-
δράματι μετ' ἐξαιρετικῆς μεγαλοπρεπει-
ας καὶ ἐντελείας ὁ Γουλιέλμος Τέλλος, τὸ ἀ-
ριστούργημα τοῦ Ἰταλοῦ μουσουργοῦ.

— Ὁ γνωστὸς γερμανὸς κω-
μειδολογγράφος Αἰμίλιος Πόλ μετέφρασεν
ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἰνδικοῦ τῇ βοήθειά σανκρι-
τικῆς μεταφράσεως, πενταπρακτὸν δράμα
τοῦ Ἰνδοῦ βασιλέως Σάδραχα, καὶ διαρρυθ-
μίσας αὐτὸ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγ-
χρόνου σκηνῆς ἔδωκε πρὸς μελέτην εἰς τοὺς
ἡθοποιοὺς τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου τοῦ Μο-
νάχου.

— Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος
μετὰ τεσσάρων ὑπασπιστῶν αὐτοῦ παρέστη
εἰς γενικὴν δοκιμὴν ἐπίτηδες γενομένην τοῦ
νέου ἔργου τοῦ προσφιλούς αὐτοῦ ποιητοῦ
Βιλδεμβρόυχ ἐπιγραφομένου «das heilige
Lachen». Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε ἐν μέρει σά-
τυρα καὶ ἐν μέρει μαγικὸν παραμύθιον μετὰ
μουσικῆς, σκωπτοῦνται δ' ἐν αὐτῷ ἡ σύγ-
χρονος ἀπαισιοδοξία καὶ ὁ σοσιαλισμὸς καὶ
οἱ περὶ τὸν Ἰῶσεν καὶ τὸν Τολστόη φιλοσο-
φοῦντες καὶ ἠθικολογοῦντες. Ὁ αὐτοκρά-
τωρ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ θεάτρου κατευχαριστη-
μένος, ἀνυπομόνως δ' ἀναμένεται νῦν ἡ πα-
ράστασις αὐτοῦ.

Καλλιτεχνικὰ

Σπουδαία ἀνακάλυψις ἐγένετο
κατ' αὐτὰς ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ συν-
ταράξασα τὸν καλλιτεχνικὸν καὶ ἀρχαιολο-
γικὸν κόσμον· ἀνεκαλύφθη δηλαδὴ ὅτι δύο
εἰς ὀπτῆς γῆς ἀγάλματα παριστάνοντα ἄν-
δρα καὶ γυναῖκα, ἅτινα ἄδρως ἐπληρώθη-
σαν καὶ ἐθεωροῦντο ὡς θαυμασία μνημεῖα
τῆς ἀρχαιοτάτης τυρρηνικῆς τέχνης, εἶνε
σύγχρονα κατασκευάσματα ἰταλοῦ τινος ἀρ-
χαιοκαπηλοῦ μὴ ἀξίζοντα οὐδ' εἰς δηνάρια
τὸ πᾶν τῶν λιρῶν ἀνθ' ὧν ἡγοράσθησαν.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

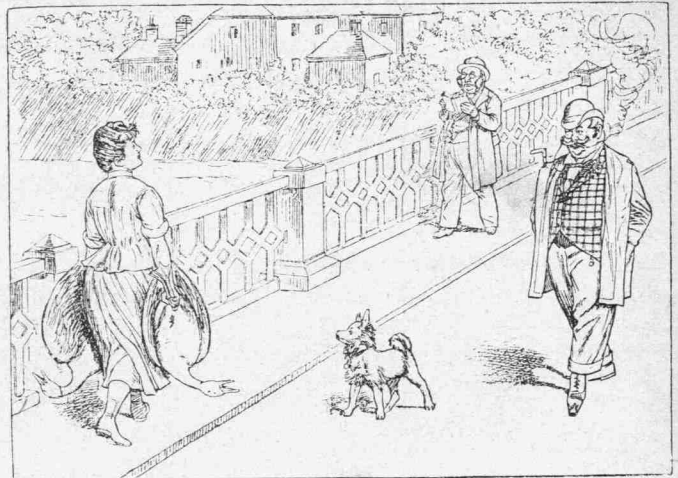
Γραφὴ ἀραιά

Γραφὴ διεσπασμένη ἢ ἀραιά εἶνε ἐ-
κείνη, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα δὲν εἶνε συν-
ηνωμένα τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ με-
μονωμένα καὶ διεστώτα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ
ἥττον. Προσέτι δὲ καὶ οἱ στίχοι εἶνε ἀραιοὶ
καὶ τὰ μεταξὺ τῶν λέξεων κενὰ μεγάλα.

Ἡ γραφὴ αὕτη εἶνε τῶν γεννησιδωρῶν,
τῶν πολυεσθῶν, τῶν σπατάλων ἀνθρώπων.
Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, ὁ πρῶτος τῶν
σπατάλων, ἔγραφεν οὕτω. Ἐν γένει δὲ ἡ
γραφολογία ἀποδίδει εἰς τοὺς ἔχοντας ἀραιὴν
γραφὴν τὰ ἐξῆς προσόντα: ἀγάπην πρὸς τὴν
καλοπέρασιν, γενναϊότητα περὶ τὸ δαπανᾶν,
ἰσότητα, περιφρόνησιν τοῦ πλούτου.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

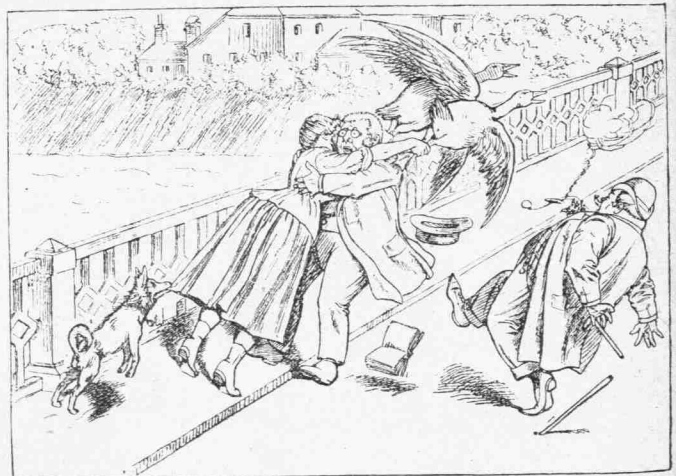
ΔΡΑΜΑ ΕΠΙ ΓΕΦΥΡΑΣ

1

2

3